AFKØLING

PROLOG – 2018

VI LANDER TIL tiden. Jeg gumler lidt ekstra på tyggegummiet. Synker, indtil trykket daler i ørerne. Den kommer tæt på nu. Uvisheden.

Jeg har mødt den før, masser af gange, bare aldrig på landsholdet. Selv småskadet eller et stykke fra kampformen er jeg blevet udtaget. Sådan var det, da Morten Olsen bestemte.

Stemningen på vej hjem fra Stockholm har været presset. De færreste har sagt noget, når jeg har kigget ned gennem rækkerne. Heller ikke dem, der burde være bombesikre på en udtagelse.

Nicolai Jørgensen og jeg sidder forrest til højre, og på den anden side af midtergangen har vi Kasper Schmeichel og Jonas Lössl. Det er os med de længste stænger.

De gutter, der virkelig må være på vippen, har isoleret sig så godt, som man kan, når man rejser skulder ved skulder. Bjelland kigger i sin telefon. Mike har lukkede øjne og nikker i takt til musikken. Noget med Kim Larsen, hvis jeg kender ham ret.

Og så er der Fischer. Han har smilet nonstop siden opgøret mod svenskerne i går aftes. Der var ellers ikke meget at grine af, men hele hans underansigt skinner. Han ligner én, der ved, den er hjemme. I teorien er det muligt, for Fischer er bonkammerat med Kjær, og vores anfører er den eneste i truppen, som har trænerteamets fortrolighed.

2019090_Nicklas-Bendtner-Begge-sider_0103.indd 7 08/11/2019 10.13

Man må give Fischer, at hans talegaver kan et eller andet. Siden skiftet til FCK har han domineret på sportssiderne. Tre måneder med fast spilletid var simpelthen nok til at knevre sig med til VM.

FOR SIDSTE GANG gør jeg regnestykket op. Det burde være ligetil. Det er søndag den 3. juni i dag. Hareide ved, at jeg først er på 100 procent om fire, måske fem dage. Det har han vidst i en uge, lige siden jeg blev skadet med 18 minutter tilbage af den sidste kamp for Rosenborg inden VM-pausen. Alligevel siede han mig ikke fra, da 35 samme aften blev til 27. Det må betyde noget.

Lysken, den forbandede lyske, som har hæmmet mig siden biluheldet for ni år siden, føles allerede bedre. Den første scanning var en positiv overraskelse, og hvis jeg bevarer momentum, kan Hareide skifte mig ind i testen mod Mexico den 9. juni. Den 9. juni vil der stadig være syv dage til vores åbningskamp mod Peru.

Jeg skal bare være klar til at gå ind og score den 16. juni, ikke et sekund før. Det bliver ikke noget problem.

Ivan ringede, da vi skulle til at boarde. Han bekymrer sig altid. Det er langtfra alles måde at være agent på, men det er Ivans.

"Hvorfor fuck venter Åge ikke til i morgen? Ligesom han sagde, han ville? Hvorfor venter han ikke på din næste scanning?"

Ivans far er kroat, og hos hans forældre på Amagerbro kan de godt finde ud af at bande. Men de taler ikke bullshit. Han er reel, og det er en sjælden kvalitet i vores branche.

Jeg ved det heller ikke. Hvorfor er det, at Hareide vil trimme truppen, så snart vi ankommer til Kastrup og lufthavnshotellet? Hvorfor i dag i stedet for i morgen, hvor jeg skal scannes? Personligt tror jeg, at jeg kommer med lige meget hvad. Han behøver ikke en scanning for at træffe den rigtige beslutning.

PÅ DEN ANDEN side af bagagebåndet står Bjelland og glor i sin mobil. Jeg ser Hareide nærme sig. De veksler nogle ord, ikke mange, og ingen

2019090_Nicklas-Bendtner-Begge-sider_0103.indd 8 08/11/2019 10.13

af dem ser glade ud. Så glider Bjellands kuffert forbi på bagagebåndet. Vores eneste venstrebenede midterforsvarer griber efter den og udvandrer, helt uden at sige farvel. Hareide står længe og følger ham med øjnene.

Selvom det ikke burde være sådan, mærker jeg lettelsen tjekke ind. Bjelland er fyret, men jeg er her stadig. Det kan kun være positivt. Nede fra læggene summer det opad. Adrenalin. Jeg elsker adrenalin.

Det er synd for Bjelland, og også en smule uforståeligt, men det har jeg ikke tid til at tænke på. Lige nu gælder det om at nå over på hotellet til spillermødet. Det ville være en dårlig dag at komme daskende for sent.

Da jeg træder ind i konferencelokalet, sidder de fleste og venter. Nicolai, Fischer, Sisto og Yussuf er der. Braithwaite og Cornelius. Og Dolberg. Der er ikke plads til otte angribere plus Christian Eriksen i truppen. Det kan ikke lade sig gøre, ikke med det mindset, som Hareide og Jon Dahl opererer med.

Hareide er endnu ikke dukket op, men det er Jon Dahl. Vi får øjenkontakt. "Nicklas," siger han. "Kom med. Jeg skal lige bruge dig."

Så ved jeg godt, hvad klokken er slået. Og lige præcis. Ude på gangen står Hareide og venter. Hans skjorte er våd af sved. Det drypper fra hans næsetip, helt uhæmmet.

"Du skal ikke med, Nicklas. Vi tror ikke, du kan nå at blive parat."

Det svimler. Det giver slet, slet ingen mening. Da jeg tog til Rosenborg, lovede Hareide, at … Jeg har lyst til at råbe ad ham, selvom jeg ved, at det ikke kan betale sig. Det har aldrig gjort mig noget godt at råbe ad mine trænere.

"Vi bliver overhovedet ikke enige. Men vi må hellere lukke den her," siger jeg.

Hareide tørrer sig om næsen, og jeg vakler tilbage i mødelokalet. Finder en ledig stol. Lytter, mens han opremser navnene på de fire vragede spillere. Mig, Mike, Bjelland og Peter Ankersen fra FCK. Hareides blik farer omkring. Som en flakkende lommelygte, der ikke aner, hvad den leder efter.

2019090_Nicklas-Bendtner-Begge-sider_0103.indd 9 08/11/2019 10.13

"Vil nogen af jer sige noget?" spørger han pludselig.

Mike ryster på hovedet. Jeg rækker en arm i vejret. Det får Hareide til at se endnu mere forkert ud. "Nicklas?" spørger han.

"Jeg vil gerne tale til holdet," siger jeg. "Held og lykke. Jeg ville ønske, vi skulle gøre det her sammen, men sådan skal det altså ikke være."

Der klappes lidt. Så rejser alle sig. Hareide rækker hånden frem, og jeg markerer et håndtryk, helt kort. Nicolai kommer hen. Vi skulle kæmpe om pladsen på toppen, nu har han mere eller mindre frit spil. Han ryster på hovedet med små bevægelser.

"Sikke noget pis," hvisker han. Jeg vrister mig fri og giver lynkram til højre og venstre.

Nogen prikker mig på skulderen. Det er Jon Dahl.

"Surt show, gamle dreng," siger han.

Ansigtet er renset for ærgrelse. Jeg har oplevet ham på slap line. Vi ved ting om hinanden. Mig bluffer han ikke. Jeg lader den udstrakte hånd hænge i luften og baner mig vej ud til min kuffert. Jeg må væk herfra.

NEDE FORAN SPØRGER Schmeichel og Kvist, om vi stadig skal dele en vogn ind mod byen. Vi har alle tre lejligheder tæt på centrum.

"Fint med mig," siger jeg og tager forsædet.

Kvist har varmet bænk det meste af foråret og må være pænt tilfreds med at klare cuttet. Jeg bliver nødt til at lufte min frustration.

"Jeg ville have været parat til Peru. Det er stensikkert," siger jeg.

De svarer mere eller mindre det samme. At de sagtens forstår, hvis jeg ingenting forstår. Men de siger ikke så meget andet. De er begge med i spillerrådet og skal selvfølgelig ikke tage parti for den ene eller den anden. Fodboldspillere er så pissebange for at sige noget forkert, at de hellere siger ingenting. Jeg hader den del.

Motorvejsasfalten damper. Bilens aircondition lyder som mors støvsuger. Den på Otto Liebes Allé 16. Jeg bliver nævnt i radioen. Det meste af nyhedsudsendelsen handler om mig. At jeg ikke er ud-

2019090_Nicklas-Bendtner-Begge-sider_0103.indd 10 08/11/2019 10.13

taget. Vi var fire, der trak nitten, men de andre omtales ikke med et ord.

Taxachaufføren fjerner blikket fra kørebanen og studerer mig. Måske er det medlidenhed. Hvad ved jeg? Jeg tror aldrig, jeg bliver klog på taxachauffører.

Jeg googler "black screen" og lægger det sorte billede op som en story på Instagram. Jeg er tom for ord, men føler lidt, jeg skal give livstegn til min kvarte million følgere.

Så skriver jeg til Philine. At jeg er nødt til at aflyse vores aftale. Hun har helt sikkert set det som en date af en slags, også selvom jeg kun akkurat har sendt Reanin tilbage til Los Angeles.

Det er sindssygt. Vi er knap nok halvvejs i 2018, men det har allerede været mit mest dramatiske år på kærestefronten, måske nogensinde, og jeg er træt af alt det drama. Også det, jeg selv kommer til at lave.

"Det er okay," skriver Philine tilbage. "Men du skal lige vide, at jeg havde arrangeret alt muligt sjovt og lækkert for dig."

VI KRYDSER LANGEBRO. Jeg bliver sat af som den første, og symbolikken er tyk, da taxaen med de andre to forsvinder i den sløve søndagstrafik.

Temperaturen på vej op i den ældgamle elevator er næsten som i en sauna, men det bliver varmere endnu. Det koger på femte sal, og en mur af hede omslutter mig, da jeg åbner døren ind til lejligheden. Jeg krænger T-shirten over hovedet og kyler den hen ad gulvet. Så åbner jeg vinduerne og begiver mig op til hemsen ad den indvendige trappe, åbner lågen til vinkøleskabet. Kolde dampe flyder mod min brystkasse og den nye løvetatovering, smyger sig om min nakke og skuldre. Jeg bliver stående i et par minutter, selvom jeg har bestemt mig.

Nede i køkkenet finder jeg optrækker og glas. Der er intet spiseligt i skufferne, men det gør mig ikke så meget. Jeg er ikke sulten. Jeg er tørstig.

Midt på det runde spisebord er slikket i slikskålen smeltet til en

2019090_Nicklas-Bendtner-Begge-sider_0103.indd 11 08/11/2019 10.13

sødligt lugtende masse. Jeg opgiver at blive siddende, så overdrevet varmt er det. Under vinduespartiet, det, der peger ud mod vandet, finder jeg træk. Jeg slår mig ned på plankegulvet. Ved siden af den irrede bronzeskulptur, som jeg købte i dyre domme af Carolines kunstnerveninde. Det var dengang, hvor vi lige var blevet kærester. Amagerdrengen og baronessen. Skulpturen forestiller en kvinde i havfrueagtig positur. Hun er næsten nøgen, men også kun næsten. Dengang sagde Caroline, at den lignede hende. At det var derfor, jeg skulle slå til.

Jeg trækker montracheten op. Domaine Ramonet, en af verdens bedste flasker hvidvin. På nettet står den i 25.000 kroner, men jeg er connected og kan springe mellemhandlerne over. Årgangen er 2009. Året, hvor det hele vendte for mig og min karriere.

Jeg puffer til glasset, som triller hen over gulvplankerne. Jeg drikker direkte af flasken. Alkoholen stryger til hovedet, og efter 20 minutter er montracheten væk. Jeg kommer på benene. Mærker intet til min lyske, da jeg tager trappen i fem store skridt. Champagneskabet holder 7,0 grader celsius. Den bedste temperatur at opbevare bobler i. Det bliver en Krug.

Tilbage på min plads stopper jeg så mange poser snus ind under overlæben, at det svier i tandkødet. Finder min mobil frem. Den har været på lydløs, siden vi kørte ind mod byen. Nu er der 67 ubesvarede opkald, +200 sms'er og +100 WhatsApp-beskeder. Jeg scroller igennem sms'erne. En af dem er fra Morten Olsen:

"Kære Nicklas. Ingen ord kan trøste dig lige nu. Men så igen: Husk at jeg fik tre slutrunder efter jeg fyldte 30."

Jeg ved ikke, om det er så ligetil. Mine ben er ikke, hvad de har været, og måske er der færre år i dem, end jeg har lyst til at sige højt. Måske ligger mine slutrunder bag mig. Måske var det her den sidste. Hvis det passer, er det ubærligt at tænke på.

Simon Kjær har også skrevet. At jeg vil blive savnet i Rusland, både på og uden for banen. Han slutter af med en trist smiley og et tilbud om at snakke i telefon sammen, men jeg gider ikke snakke med nogen lige nu.

2019090_Nicklas-Bendtner-Begge-sider_0103.indd 12 08/11/2019 10.13

Jeg kan se, at Ivan har kimet mig ned. De journalister, der kender til mit nyeste mobilnummer, har selvfølgelig også gjort forsøget. Mange af mine holdkammerater, tidligere og nuværende, har skrevet. Mange af mine flings gennem årene synes, at det er synd for mig. Ingen af ekskæresterne har givet lyd. Hverken Julie, Amy, Reanin eller Natasja. Natasja fryder sig med garanti. De andre ved jeg ikke med.

En bloggerpige, som jeg aldrig har mødt in real life, inviterer mig på ferie til Caribien med alt betalt. Ellers tak. There's no such thing as a free lunch, som de siger i London. Slet ikke, hvis man hedder Nicklas Bendtner. Det tog sin tid, men så meget har jeg da lært. På den hårde måde.

JEG GÅR UD og plasker koldt vand i ansigtet, sætter mig ned på lokummet og kigger mig omkring. Selvom jeg købte lejligheden i 2013, mangler her stadig noget finish. Det var min fars vens entreprise, deres ansvar. Det gik galt, som alt andet imellem os. Min far blev svag, da pengene blev store. Og jeg blev for glad for det liv, der fulgte med pengene. Jeg har igen den dér lyst. Jeg vil rejse tilbage i tiden og slå den unge knægt i hovedet med en hammer. Få ham til at fatte, hvad det er for en chance. At han står med noget specielt, noget, han skal passe på.

Væsken stiger i mine øjne. Alt det slemme fra de sidste mange år popper op i mine tanker. Hulter til bulter, som da jeg fik mit breakdown i lufthavnen i Los Angeles.

De andre har deres sidste friaften inden VM, og jeg sidder på kummen og tuder. Jeg har knoklet for det her i halvandet år. Jeg flyttede til en lille by højt oppe i Norge for at starte på en frisk. Og hele tiden så jeg VM som min gulerod. Den, der skulle gøre sliddet værd. Det var drømmen om Rusland og landsholdstrøjen, som motiverede mig til at lave om på alt. Til at droppe genvejene, til at vælge den svære og uglamourøse omvej, den, som alle kunne respektere mig for at tage.

2019090_Nicklas-Bendtner-Begge-sider_0103.indd 13 08/11/2019 10.13

Hvad skal jeg sige til folk? Til Nicho? Dem, der er blevet ved med at tro på mig? De må alle være frygteligt skuffede.

Denne gang vil jeg gå om bord i noget rødt, men jeg er så stang-Bacardi, at jeg ikke helt husker, hvad de forskellige druer og årgange står for.

Hvad ved jeg? Jeg ved, at der snart ryger en flaske mere.

I aften kan det hele være lige meget.

'Men i morgen,' tænker jeg, 'i morgen skal du bestemme dig, Nicklas. Du skal bestemme dig for, hvem du fremover vil være. Om du vil tilbage og være den gamle Nicklas. Ham, du kender alt for godt. Eller du vil blive ved med at prøve. Om du fortsat vil være den nye Nicklas.'

2019090_Nicklas-Bendtner-Begge-sider_0103.indd 14 08/11/2019 10.13